

Оліа СЕДАКОВА

СЕДАМ ПЕСАМА

1.

Жалост је тајанствена и моћ дубока.
Седам хиљада лета у некаквој долини
лежала је – и канцама ледника
пресвлачили су је, ценили каква се чини.

Иначе се подигне, ко испуњен водом
вир, и лишће би хтело свест, и стреми
да гледа у неосветљени дом
где спава, као пљусак, свемир.

2.

Ни море, ни дрво, ни звезде пламтеће
ни ноћ дубока, ни голем дан – оград
ништа разум земаљски утешити неће,
ништа до љубав владике и оца.

Ти си, моје слово, ко вртови у дубини,
ти си, моја славо, ко вртови и ограде,
како болник да се поклони земљи-нигдини-
оном чег више нема, што излишно стаде.

3.

Блудни син се вратио. Јосиф ће у Хананеју
доћи, млад, као увек – дивни сновићник то је.
И вода дубинска, и огањ изврнутих налицја
опет биће будућност и у будућем ће да се двоје.

– Устани, блудни сине, заборављаш како се живи на земљи.
Погледај – сићушно победиће свет и вазда ће да буде.
И вода је пепел незнатих огњева, и у пепелу, внемљи,
држи наш Господин нашу срећу и мртвога буди.

4.

Не могу да помислим на тебе
а да ме не опхрва јад,
и чудно је – због чега?

Постоје, кажу, претешке звезде.
Чини ми се да је љубав тешка,
као да пада.

Увек
као да пада –

и не као лист на воду
и не као камен с висине –
не, као најразумније створење,
лицем, длановима, лактовима
клизећи низ некакве наслаге.

5.

Увек има корак, увек има крет,
увек има пут.

Нека нас не заробе циљеви ниски.
Реке у паду понављају кланцима склиским:
увек има крок,
увек има ток,
увек има пут.

Као леш лежим негде, као труп –
или у почетку бунила, у жару?
Али ко да проба? Ко да поднесе утвару
што у празне груди упира поглед туп?
Увек има корак, увек има крет,
увек има пут.

6.

Када наступи час,
и маљ из узмаха на наковањ падне,
и позову људе од отаџбине жалне,
некога од неке, некога од некога,
од сна, од целата, од срца свога,
од немилости.
И мученици устану
и рекну: – Не узми им за грех.
Ми поуздано знамо да они не знају
шта чине.
Ко то зна?

Ко зна оно што је веће од свих?
Као тренутно стабло муње
и разгранато, као храст
пада зло, уништавајући ум.
Ко, ко ће им помоћи да не пале, не муче,
не убијају?

7.

Толико волим
те домове што припадају молитви,
те огње што припадају љубави, тај глас
у дугој шловидби Сата ил вечерње – устремљен
као голуб са обавешћу земље:

– Но, подигни се, несретно створење,
подели са мном што уделиће ти Бог у добар час;
заједно смо и овако и онако,
на рукама патње
ко дете поверљиво уљулкаће нас.

ОЛГА СЕДАКОВА (1949) живи у Москви, спада у водеће руске савремене песнике. По образовању филолог и етнолог, бави се истраживањем словенских старина, есејистиком и прозојезиком. Објављивана је у Самиздату (седам књига, најпознатија »Дивља ружа«) и на Западу (»Двери, окна, аркаде«, избор, Утса-press, 1986), уз изузетно високе оцене тумача. Тск недавно појавила се и њена књига у званичном, репрезентативном руском издању (Песме, избор, Москва 1994).

*Превод с руског и белешка:
ЗЛАТА КОЦИЋ*